

gamle Bestyrelsesapparat og disse Tillidsmænd — jeg kan desværre ikke sige dette Ord „Tillidsmænd“ paa den karakteriserende Maade, den højtærede kongevalgte Landstingsmand gjorde det. Men Tillidsmændene ville alligevel ikke faa den Tillid i Fremtiden. Den ærede Ordfører for Reformpartiet i Landstinget talte om, at til den Ulykke — han mente Højesterets-sagfører Albertis Fållit — maatte ikke føjes den Ulykke: Sparekassens Konkurs. Jeg synes, at denne Sammenstilling er noget frivol. Det første viste sig at være en national Ulykke, men om Kassen bestaar, om denne rent juridiske Person er levende eller ikke, naar blot Sparerne og Panthaverne blive saa vel behandlede som muligt, det er ikke en national Ulykke; disse to Ting synes jeg ikke kunne sammenlignes.

Naar der tales saa højt om de 32,000 Sparere, vil jeg blot gøre opmærksom paa, at af disse er en Trediedel Konti paa under 60 Kr., og de eje tilsammen neppe 300,000 Kr. Med andre Ord, skære vi en Trediedel af disse 32,000 væk, saa have vi 300,000 Kroners Indskud. Hvad tro De alligevel, at det betyder, naar man regner med saa store Tal. Og selv om man gaar op til at skære Halvdelen eller ca. 16,000 Sparere væk, naar man ikke ret meget over 1 Mill. Kr. De ville se, at Halvdelen af Sparekassens Ydere tilsammen kun ejer $\frac{1}{36}$ af dens Kapital. Derfor staar det for mig saaledes, at for den ene Halvdel af Sparekassens Indskydere er Sagen saa uendelig ligegyldig, om de skulle have deres Penge i den Kasse eller i en hvilken som helst anden Kasse. I øvrigt kan jeg saa umaadelig godt tænke mig, fordi jeg er villig til at tage Konsekvensen, at Staten udløste den ene Trediedel af Sparerne, at vi tog dem, hvis Konti var under 60 Kr., altsaa de 10,000 Sparere, væk fra Kassen og beholdt det, Staten skulde staa i Forskud for, hvilket altsaa blev ca. 300,000, saaledes at den tabte ca. 100,000, og de 10,000 Sparere derved blev satte ud af Sagaen. Men jeg kunde ogsaa gaa med til Halvdelen. Naar jeg nævner det, er det, fordi jeg er ganske klar over, at man kan tage Konsekvensen af en saadan Udskydning. Thi tage vi samtlige Sparekasser i Danmark, saa er f. Eks. Halvdelen af deres Konti — der er 1,300,000 — under 50 Kr. Med andre Ord, Risikoen er 1 pCt. af samtlige Spareres Kapital, eller med andre Ord: ingen. Der er i øvrigt her en Ejendommelighed ved Bondestandens Sparekasse, som jeg vil have

Lov til at gøre opmærksom paa. Den viser Bondestandens Sparekasse som en Sparekasse, hvor de store Indskydere ere mere betydende end i andre Sparekasser. I Bondestandens Sparekasse er Halvdelen af dens Konti paa 200 Kr. og derunder, medens i andre Sparekasser $\frac{2}{3}$ af deres Konti ere paa 200 Kr. og derunder, og medens 16 pCt. i Bondestandens Sparekasse ere paa over 2,000, er der kun 8 pCt. af disse i de andre.

Jeg ønsker at gøre en Bemærkning i Anledning af, hvad det ærede Medlem fra Lejre (Ole Hansen) kom frem med, da han talte om Modregninger. Jeg vilde gerne have, at den højtærede Indenrigsminister vilde tage under Overvejelse, hvad det ærede Medlem der sagde. Thi Sagen er, at de Modregningskrav, som forelaa, inden Sparekassen standsede, selvfølgelig bør holdes i Live. Jeg ved ikke, hvor meget jeg maa sige, men saa meget kan jeg i alt Fald sige, at der indenfor Sparekassens ledende Kredse er den Mening — jeg har da hørt den fremsætte —, at ifald en Mand kommer og vil gøre en Modregning gældende — han kan f. Eks. være Prioritetshaver og Indskyder paa samme Tid —, saa siger man: Ja, du kan gerne gøre Kravet gældende, men saa opsig vi Prioriteten. Det er i Virkeligheden at sætte ham Kniven lidt paa Struben. Hvis Ministeren kan gøre noget til, at Modregningsretten bliver fuldt respekteret, vilde det være uendelig rigtigt og uendelig godt. Der er noget her, der hedder „berettiget Forventning“. Saa vilde jeg endvidere gerne sige, at der er en hel Del af disse private Panteobligationer, der er bleven pantsat. Maaske vilde enten Ministeren eller en Jurist svare mig paa dette Spørgsmaal: Have de, der ere Skyldnere efter de f. Eks. hos Statskassen eller Privatbanken eller andetsteds pantsatte Panteobligationer, deres Modregningsret?

Jeg skal, som sagt, være ganske kort og til Slut kun sige til Dem: Jeg beder Dem ikke løbe efter den Kimære paa ny at oprejse Sparekassen. Jeg tror heller ikke, De maa tro alt for stærkt paa Statstilskud i Millioner. Jeg tror, at de højtærede Herrer, der talte i Landstinget, burde have faaet Dem til at tvivle. Jeg ønsker at sige med Hensyn til Statstilskuddet, at jeg vil være med til og anse det for rigtigt at gøre enhver Ting, der kan gøres, naar det blot ikke præjudicerer noget og ikke er anderledes, end at jeg vil gøre det samme om igen, hvis en anden større Ulykke indtraf. Man kan ikke gaa